

GT 1986-05-07

Jag hade gärna velat bli VD för ett företag

Gerd Larsson, 62 år, arbetar som byråintendent på staben för Militärkommando Väst. - Tänk om jag varit 40 år nu, säger hon. Då hade jag satsat på ett annat jobb - och kanske hamnat på en VD-stol så småningom. Foto: Lennart Rehnman

Gerd Larsson, 62 år, byråintendent.

Ett skrivbordsjobb — men på staben *för* Militärkommando Väst.

— Fast det här är som vilket kontor som helst, säger hon. Och vi pratar

aldrig om kriget . . .

Gerd Larsson har sin arbetsplats inne på KA 4:s område ute vid Käringberget i västra Göteborg. Hon har hållit till i de här krokarna hela livet — hon är född och uppvuxen i Hagen och hennes far, som var droskägare, hade bilstationen vid Kungsten.

Gerd kom tidigt in, i försvaret; som 18- åring gick hon 1942 med i Lottakåren.

– Det kändes helt naturligt, säger hon. Jag hade vuxit upp i närheten av Nya Varvet, min blivande man hade släktingar som var med i Lottakåren och det var krig.

Som lotta hade hon 1,50 kronor om dagen — oerhört mycket mindre än hon hade haft på den privata firma där hon tidigare hade arbetat som kontorist.

– Men jag trivdes helt enkelt inte där, säger hon.

Det gjorde hon däremot i det militära och 1943 började hon, mot en lön av 225 kronor i månaden, att arbeta inom den örlogsstation som skulle byggas upp i Göteborg.

– Vi kvinns fick ta hand om personalärendena. Upp från Karlskrona kom det stora packlådor med tjänstgöringskort på de värnpliktiga som skulle vara hos oss.

Och hon minns röran på den nya örlogsstationen.

– Det var i stort sett bara några kala rum. Skrivborden snickrades ihop och bestod av en skiva som låg på två pallar.

Det här var hennes arbetsplats under resten av kriget.

– Här fanns en otrolig gemenskap. Alla som jobbade var unga och tillsammans fick vi vara med om att bygga upp något nytt — något nytt som var viktigt i krigets skugga.

Men 1946 slutade hon.

– Jag skulle gifta mig och det var bara naturligt på den tiden att kvinnan skulle vara hemma. Fast nu ångrar jag att jag inte valde att fortsätta arbeta.

1957 kom hon tillbaka. Gerd blev erbjuden att börja jobba på sambandscentralen som signalexpeditor och kryptör. Där stannade hon tio år --- med ett jobb som går dygnet om, varje dag hela året.

– Det passade mig bra med skiftgång när mina två barn var små. Sedan när de blev större ville jag sluta för att slippa gå till jobbet när min man, som var verkstadschef, kom hem från sitt arbete.

Gerd blev sekreterare till chefen för den dåvarande förbandsbundna skeppstekniska verkstaden vid örlogsbasen. Där var hon kvar till dess nedläggning förra året fast 1975 lämnade hon sekreterarskapet för att i stället bli personal- och avlöningsassistent. Sedan 1 juli 1985 är hon byråintendent på staben för Militärkommando Väst — har hand om 70 anställda, bevakar semesterplaner, gör budgetuppföljningar, handlägger ärenden som dyker upp. Helt enkelt håller ordning.

Och det gör hon verkligen.

– Utan Gerd skulle vi inte klara oss, säger en av officerarna på staben. Hon tar hand om oss gubbar — och hon gör det förträffligt.

Gerd har varit yrkesverksam inom försvaret i snart 33 år. Har du aldrig velat gå över till den civila marknaden?

– Jag hade chansen förra året då verkstaden såldes till en privat ägare. Men jag sa nej. Jag tyckte att omställningen till civilt jobb, civilt tänkande och handlande skulle kosta för mycket nu när jag bara har tre år kvar till pensionen.

I försvaret trivs jag och kan saker och ting perfekt. Till exempel alla avtal som gäller personal med mera.

Hon är dessutom djupt involverad i facklig verksamhet. Hon har 20 års styrelsearbete bakom sig i FCTF (Försvarets civila tjänstemannaförbund), hon har varit sekreterare i den lokala föreningen i tio år och hon är fortfarande både suppleant i förbundsstyrelsen i Stockholm och ordförande i valberedningen inför

förbundskongressen 1987.

Som om det inte skulle räcka med det är hon utbildningsledare i Försvarets Motorklubb.

– Jag har inte mycket tid över, säger hon med ett leende. Det är så att räcker man fram ett finger brukar hela handen åka med. Det är inte så många som orkar att engagera sig fackligt och i föreningar. Tyvärr!

Gerd har aldrig tvivlat på försvaret – aldrig någonsin.

– Nej, vi har ett försvar nu av samma skäl som på 40-talet. Kriget får inte drabba oss. Vi måste avskräcka en eventuell anfallare.

Gerd är själv placerad inom krigsorganisationen. Hur föreställer du dig kriget?

– Jag vågar egentligen bara snudda vid tanken. Jag slår den ifrån mig, på något sätt är kriget otänkbart här hemma. Och här på kontoret talar vi aldrig om kriget. Vi är fullt upptagna med våra fredsmässiga uppgifter.

Gerds och hennes mans barn är numera utflugna och sin fritid tillbringar de båda mestadels i sommarstället i Träslövsläge i Halland.

– Resten av tiden ägnar jag åt mina barnbarn, säger Gerd.

Vad skulle du säga om någon av dem vill bli militär?

– Det är svårt att svara på. Skulle jag säga nej stämmer det inte överens med mina vanor. Säger jag ja är jag inte riktigt överens med mig själv.

På ett sätt skulle hon mycket väl kunna se dem som sjöofficerare.

– Det är en bra skola där man sig ta hänsyn. Kamratskapet är fint, det är krävande och det ger chanser till avancemang.

– Men samtidigt vill jag inte ha dem ute i första frontlinjen . . .

– Dessutom är det inte alla som passar in i det militära. Man måste vara karaktärsfast, lite av en ledare och beslutsfattare. Det duger inte att vara blyg och vek.

Själv ger Gerd minst av allt något blygt intryck. Hon är utåtriktad, verkar oerhört kompetent.

Hade inte du kunnat komma långt i det privata näringslivet om du satsat på det?

– Kanske, säger hon. Hade jag varit 40 år nu hade jag inte valt att fortsätta inom det militära. Då skulle jag ha velat bli ett annat jag, skaffat ett annat jobb.

– Jag hade gärna blivit en ledande figur inom ett företag, suttit på en VD-stol – precis som alla de unga dugliga tjejer som nu stormar fram. Kanske låter det högfärdigt men önsketänkande måste vi alla få ha.

Det är först på senare år som Gerd börjat tänka i de här banorna.

– Det har väl med erfarenhet att göra. Men jag klagar absolut inte på mitt liv. Jag har haft det underbart bra mest hela tiden. Jag kan sitta nöjd.

Om tre år går hon i pension – något som hon inte ser så positivt på.

– I dag känns det förfärligt. Jag trivs med att ha mycket att göra och kan absolut inte se mig själv som pensionär.

Det kan nog ingen annan heller – och Gerd lär inte slå sig till ro.

Det kan ni vara säkra på.

